

YOUNG ADULT

ANDREA
CONTOS

PŘESTAŇ

MI

LHÁT

THRILLER

COSMOPOLIS

PŘESTAŇ

MI

LHÁT

ANDREA CONTOS

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024
Translation © Eva Kadlecová, 2024
Copyright © 2022 by Andrea Contos

STEPHANII, ELIZABETH
A SAMUELOVI: SLUNEČNICÍM PRO
MOU BRAMBORU.

KAPITOLA PRVNÍ

NORA

Toto je mé doznání.

Aspoň takové, jakého jsem schopna. Jsou chvíle, a nabalují se na ně další, které už jsem zapoměla. Časová okna, která už nedovedu vyplnit vzpomínkami. Místo nich mi zůstala bílá místa a já si namlouvám, že nejsou důležitá – že jsou to jen malé dílky, kterých k sestavení celku není zapotřebí.

Ale vím, že to tak není. Vím, že některé z těch dílků jsou nejdůležitější ze všech.

A jestli má tohle být moje kompletní výpověď, asi bych měla začít od začátku.

Začalo to jinak, než si všichni myslí.

Nezačalo to tím, že Garrett Packard zmizel. Nezačalo to na tom večírku, kde ho viděli naposled. A nezačalo to ani, když Garrett začal chodit s mojí sestrou.

Začalo to tím, že se v kabinetu paní Porterové objevily dvě nápadně podobné eseje.

Začalo to tím, že *moje* esej byla nahoře podepsaná jménem Garrett Packard.

Můžeme to nějak vysvětlit? zeptala se paní Porterová, jako by všechno nebylo až nechutně jasné. Garrett nepatřil ani do AP kurzů. Měl co dělat, aby prolezl v obyčejných hodinách, vzhledem ke svému intelektu (jak jsem si osobně potvrdila prakticky při každém rozhovoru, který jsme spolu kdy vedli).

A přece Garrett *chodil* na AP kurzy a vedl si tak skvěle, že se vypracoval mezi nejlepších pět procent našeho ročníku. Záhada.

Ale i přesto, kdyby tam toho dne vedle Garretta stál kdokoli jiný než já, nad stejnými esejemi s nadpisy počmáranými rudými otazníky, možná bych ještě pochopila, že paní Porterová bude potřebovat vysvětlení.

Jenže tam nestál kdokoli jiný. Stála jsem tam já. A já jsem nikdy v životě nepotřebovala podvádět. A *kdybych* už se k tomu někdy snížila, zcela určitě by to nebylo kvůli člověku jako Garrett Packard. Jednou v hodině trval na tom, že narval je mytická bytost (i potom, co jsme mu ukázali fotky), a oddělování vedlejších vět čárkou podle něj byla – a teď cituji – „zbytečná práce navíc“.

Možná jsem se měla chovat pokorněji. Možná by to dopadlo jinak, kdybych se paní Porterové byla omluvila, kdybych jí řekla, že si absolutně nedovedu představit, jak došlo k tomu, že zrovna *Garrett Packard* a já jsme odevzdali úplně stejnou esej.

Je možné, že dovolit, aby za mě odpověděl vztek, který mi bublal v hrudi a plazil se mi až k uším, *nebylo* úplně v mém nejlepším zájmu.

Jestli si dobře vzpomínám, zkrřížila jsem si paže a z pusy mi vyletělo něco jako: „Já vám nic vysvětlovat nepotřebuju.“

Paní Porterová byla jiného názoru.

Asi proto jsem se následně ocitla v kanceláři Wilbura G. Wentvilla, toho času veleváženého ředitele Birmingdalské střední.

„Veleváženého“ říkám s mimořádným sarkasmem. A nejen proto, že s oblibou nosil kravatu ke košilím s krátkým rukávem.

Ředitel Wentville se taky mohl rozhodnout správně. Mohl se podívat na tu dvojici, co se před ním ocitla – tedy na mě a Garretta –, a okamžitě poznat, kdo je vinen. Ale on místo toho zaváhal.

Proč? Nejspíš proto, že ho takhle malá hádanka dostala do velmi nepříjemné pozice. Měl očernit moje jméno? Byla jsem ve třetím ročníku a měla jsem velkou šanci dostat se na Brown – vysokou, kam jsem chtěla chodit od okamžiku, kdy jsem zjistila, že ta škola existuje.

Do té doby jsem byla dokonalá studentka. Vedla jsem debatní

klub, předsedala studentské radě. Zapisovala jsem se do nejpokročilejších kurzů a pravidelně se zapojovala do dobrovolnické práce v komunitě.

Ta holka, co se usmívá na webovkách Birmingdalu, pořádá simulace prezidentských voleb, stará se o opuštěná zvířata v útulku? To jsem byla já.

Zato Garrett Packard se už ve druháku stal hvězdným birminghamským quarterbackem. Čestným chráněncem všech místních absolventů, co nikdy nedokázali zapomenout na své rodné město. Takových, co se mačkali na tribunách a darovali škole velkorysé částky, aby sportovní program nikdy nepotkaly tragédie jako nedostatek triček s obrázkem našeho maskota – dost nešťastně pojmenovaného Hřelec Stuey – nebo to, že by hráči museli nedejbože hrát ve stejných helmách jako vloni.

Chvála všem fotbalovým bohům.

Tohle všechno znamenalo, že ředitel Wentville si nadělá nepřátele, ať se rozhodne, jak se rozhodne. A to, jako každý správný slaboch, odmítal.

Místo toho nám nařídil, abychom eseje přepsali.

Po škole.

Po škole, my dva, spolu.

Nešlo mi o to, že to nezvládnou. Samozřejmě že bych to zvládla. Šlo mi o tu nespravedlnost.

A nejen to, šlo mi o to plýtvání časem a energií.

Napsala jsem esej a vyškrtla si ji z mentálního seznamu úkolů. Psát ji znovu by znamenalo snažit se podruhé pro nic za nic, jen proto, abych uspokojila požadavky ředitele Wentvilla, které se zrodily pouze z jeho absence páteře, což by v důsledku znamenalo, že splnit je by ode mě bylo aktem schvalování a napomáhání zbabělému činu. Sečteno a podtrženo – nepřijatelné.

Měla jsem *plán*. Už v devíti letech jsem se rozhodla, jak bude

můj život vypadat, a *oddala* jsem se tomu. Titul na Brownu. Skvělý výsledek v přijímačkách na práva. Studium práv na Stanfordu. Excelentní výsledek v právnické zkoušce MPRE. Upřímně, zkouška z etiky? V etice jsem skvělá. Například vím, že ukrást někomu jeho esej je špatné. A pak samozřejmě advokátní zkouška, kterou projde jen šedesát procent uchazečů.

Tahle statistika mi starosti nedělá. Statistiky mi nestojí v cestě o nic víc než cokoli jiného.

A až na jedno malé škobrtnutí – a přísahala jsem si, že vícrát se mi nic podobného nestane – mi ten plán až doteď vůbec nic nenarušilo. A nyní jsem nehodlala dopustit, aby mi do něj vpadl nějaký Garrett Packard.

Svírala jsem područky židle tak pevně, až mě bolely prsty, slova se mi v hlavě rovnala do dokonalého pořadí, abych s celým tímhle nesmyslem posledních dvaceti minut rychle a efektivně skoncovala. Ale.

Ale pak jsem se na kratičkový okamžik podívala na Garretta. Moje odmítnutí verdiktu ředitele Wentvilla by nepochybně podpořil. Jak by mohl udělat něco jiného? Bez ohledu na svůj intelekt by se měl Garrett Packard při náznaku, že je podvodník, spravedlivě rozčlít. Ať jsem si o něm myslela cokoli, i on měl svou reputaci, které chtěl dostat. Fotbaloví skauti brali podvádění dost vážně.

Jenže to nebyl vztek, co jsem spatřila v Garrettově tváři. On se vlastně netvářil vůbec nijak.

Zvláštní.

A co víc, na čele se mu začínala lesknout vrstvička potu, a když se mi podíval do očí, viděla jsem v nich pouze strach.

Dneska, když vím, co vím, říkám si, že jsem se nad ním tenkrát možná měla slitovat.

Evidentně jsme oba věděli, jak to bylo: Garrett využil svého vztahu se Sophií, aby se dostal k mojí esejí.

Nejspíš ji zahrnul tolika komplimenty, aby naplnil pohár její sebeúcty až po okraj, a omámil ji jimi natolik, že jí nepřipadalo divné, když odešel z pokoje a byl až moc dlouho pryč. A ona ignorovala instinkt, který jí napovídal, že k ní Garrett není tak upřímný, jak tvrdí.

Když jsme se Sophií byly malé – dvě drobné blondýnky narozené jen rok po sobě, nerozlučné, s neotřesitelným sesterským poutem, se stejně odřenými koleny a životy tak pevně propletenými, že si nikdo nedokázal představit jednu bez druhé –, nikdo nám neřekl jinak než Linden Sisters.

Nebyly jsme Nora a Sophie. K čemu by bylo mluvit o nás jednotlivě, když jsme byly vždycky všude jen spolu?

Nevzpomínám si, kdy se to změnilo. Asi když mi světlé vlasy ztmavly a moje myšlenky se osamostatnily. Když mi naše existence coby jediné bytosti začala připadat jako oprátka utažená kolem krku.

A tak jsem začala trhat pouta, která nás spojovala, odírat jejich vlákna, až se roztřepila. Když na mně Sophie lpěla ještě silněji, odtahovala jsem se o to dál, dokud se z nás nestaly Nora a Sophie a na čas, kdy jsme byly prostě jen Linden Sisters, už si nikdo nevzpomínal.

Nevím, jestli mi to někdy odpustila. Ale moje role už byla taková. Kam až mi paměť sahá, moje máma mi opakovala, že na slzy není čas. Sophie byla ta, která plakala. Já byla ta silná.

Bud' silná, Noro, slyším mámin hlas, kdykoli se mě zmocní emoce. A její hlas jsem slyšela i tehdy. Říkal mi, ať se od Sophie odtrhnu.

A tak jsem to udělala. I když Sophie nechápala proč. A nejsem si jistá, jestli si to místo, které jsem do té doby zaujímala já, dokázala někdy vyplnit.

A tudíž je její vztah s Garrettem Packardem alespoň zčásti moje vina. Ať se děje cokoli, já jsem ta starší sestra. Jak říkávali rodiče, moje povinnost je o sestru se postarat.

Co ale Sophie nikdy nepřizná, je fakt, že jsem tím osvobodila i ji. To, co je v ní nejkrásnější – její nakažlivá radost, její živelný duch,

ten magnetismus, kterým ovládne každý prostor, kde se objeví –, to všechno bych v ní zadusila.

A já se o ni *postarala*. Udělala jsem, co ona udělat nemohla, a udělala jsem to pro ni, možná víc než pro sebe.

A asi to mi ten den zabránilo, abych se smilovala nad Garrettem. Protože, víte, vždycky budu mít povinnost postarat se o Sophii, a pokud Garrett Packard něco tají, představuje hrozbu.

Seděli jsme tam s Garrettem, dívali se jeden druhému do očí, ty jeho byly tak naléhavé, že bych mohla přísahat, že jimi pulzuje tlukot jeho srdce – a to byl ten okamžik, kdy jsem si slíbila, že tomu přijdu na kloub. *Že zjistím proč.*

Proč má Garrett takový strach. Proč je najednou tak zoufalý z toho, že ukradl esej a že se na to teď přijde.

To byl ten přesný okamžik, kdy jsem se rozhodla odhalit všechna tajemství Garretta Packarda.

KAPITOLA DRUHÁ

SOPHIE

Chybí mi ta holka, kterou jsem bývala.

Ta, kterou jsem znala. Sophie Lindenová. Tanečnice. Garrettova holka. Oblíbená. Se všemi kamarádka.

Teda, skoro se všemi.

Ale pak Garrett zmizel a všechny tyhle části mého já zmizely s ním, země se mi rozlámala pod nohama a začala se propadat a nutila mě vybrat si, na kterou stranu skočím. Všechny kousky spojené s Garrettem teď leží někde dole rozdrčené na prach a já tu stojím sama a v dohledu není nic než prázdnota. Sophie Lindenová. Tanečnice. A nic víc.

Vím přesně, jak uboze teď vypadám. Celý můj svět zničený jen nepřítomností jediné osoby. Nejsem zrovna ikona feminismu. A určitě o tom nebudu vyprávět svému životopisci, až se jednou někdo rozhodne sepsat příběh mojí taneční kariéry.

Jenže je tak těžké jít dál, když vám někdo neustále připomíná všechno, co nevíte o zmizení svého kluka, protože jedna taková chodící a mluvící připomínka bydlí přímo u vás doma, spí ve vedlejším pokoji, a přestože je to vaše *sestra*, nechce vám o tom všem říct ani slovo.

Vlastně to není tak docela pravda. Ona říká slova. Říká slova značky Nora. Říká: „Vážně, Sophie, ty a ta tvoje přehnaná představitivost,“ když jí povím, že jsem ji viděla na halloweenském večírku. A když odpovím, že si nic nepředstavuju a že jsem ji *poznala*, řekne: „Předpokládám, žeš byla opilá. Nejspíš bys nepoznala ani sama sebe.“ A je fakt, že to se *jednou* stalo, ale byl v tom zapletený pan

Jägermeister a stejnou chybu už jsem víckrát neudělala.

Vím, co jsem viděla. I když policajtům jsem řekla něco jiného.

Kolem ramen se mi ovinou kostnaté paže a pevně mě stisknou, setrvačnost Isina objetí nás obě málem povalí na podlahu tanečního studia.

„Přijdeš se připravovat k nám?“ Její hlas je až moc veselý, jako by nás její vynucená radost mohla donutit zapomenout, že dneska je to přesně měsíc, co se Garrett pohřešuje.

„Jo. Jen potřebuju doběhnout domů a dát si sprchu.“

Ani nevím, proč tam dneska jdu. Nebo co tam vlastně budu dělat. Poslední večírek, kam jsem šla, skončil tím, že jsme se s Garrettem pohádali. To bylo naposled, kdy jsem ho viděla. A naše poslední slova nebyla hezká.

Neměla bych tam chodit. Ale mamka po mně začíná divně koukat. Tím pohledem, co říká, že se co nevidět začne vyptávat. A mým největším cílem je momentálně dát se trochu dohromady a vyhýbat se potížím. Kvůli jednomu malému incidentu potom, co Garrett odešel (týkal se Jessicy Hortonové a nelituju ho), to mám doma trošku nahnuté. Máma vyhrožuje, že jestli se „nesrovnám a nezačnu sekat latinu,“ nenechá mě jet na letní taneční soustředění v New Yorku, na které se chystám už skoro rok.

Takhle doslova to řekla. Jako by byla můj děda. A pak bouchla dveřmi a šla do práce.

Pár vteřin nato strčila hlavu do dveří a dodala, že jestli o tom všem, co se stalo, řeknu jediné slovo před tátou, nepojedu nikam.

Táta o tom soustředění ví. Jasně že to ví. Platí to. Pocit viny, že nás všechny opustil kvůli svojí sekretářce, ho nutí vypisovat šky, kdykoli je potřeba. Máma jen nechce, aby se dozvěděl o našich problémech, protože pak by *ona* vypadala, že jako rodič selhává.

Srovnat se. Sekat latinu. Jet na soustředění, udělat dojem na Olivii Winsteinovou, abych mohla strávit čtvrták na konzervatoři.

Všechno, co musím udělat, je být přesně jako Nora.

Připadám si, že jsem předurčená k selhání.

A jestli selžu, budu místo toho přesně jako máma. Zůstanu trčet ve stejném městě, kde jsem vyrostla, budu ignorovat život, který žiju, a snít o jiném, který jsem mohla mít.

Zatáhnu za stužky baletních špiček, až spadnou na zem, a Isa mi je strčí do batohu. „Charla nepřijde.“

„Co? Proč?“ Vždycky jdeme všechny tři, já, Isa a Charla. Není to ono, když někde nejsme všechny tři. Většinou. Poslední dobou už je tak neplatí.

„Je jí blbě.“ Isa se na mě podívá a vzdychne: „Nemusíme tam chodit.“

„Já tam chci jít.“ Trochu.

„Ne, nechceš.“

Natáhnu si na hlavu kapuci a vstanu. „Jdu tam. *Jdeme* tam.“

Isa na mě zlostně mžourá, tmavé oči má zúžené, pohrozí mi pěstí. „Sophie Lindenová. Já se z tebe zblázním.“

„Isadoro Morenová.“ Nedaří se mi působit tak hroživě jako jí.

Kdybychom si psaly esemesky, v tuhle chvíli by mi poslala svou fotku, jak si drží vedle hlavy bačkoru a chystá se ji po mně hodit.

Protože já jsem já a Isa je Isa, posílá mi tenhle obrázek celkem často.

Strčím hlavu do batohu a hledám klíče. Nora by si je dala do kapsičky, aby je vždycky rychle našla. „Já tam chci jít. Fakt. To jen...“

„The Stans.“

„The Stans.“ A zejména pak již zmiňovaná Jessica Hortonová.

Nikdy by mě nenapadlo, že se Garrett může někdy stát ještě větším idolem, než když byl náš hvězdný quarterback, král školního plesu a vůbec slunce v centru oběžné dráhy Birmingdalské střední. Ale pak zmizel a nějak se stalo, že fanatismus lidí ještě narostl. Exponenciálně.

A tak se zrodily The Stans – skupina jeho skalních fanynek, co

uctívají Garrettovu památku a nenávidí mě za to, že v ní mám nějaké místo. Některé si dokonce myslí, že je to všechno moje vina.

Protože pravda je, že nikdo neví, co se Garrettovi *doopravdy* stalo. Přes všechno policejní vyšetřování, soukromé detektivy, co si najali jeho rodiče, a samotné The Stans, které zrekonstruovaly snad každý jeho okamžik na zeměkouli, nemůže nikdo říct jistě, jestli se opravdu ztratil, anebo je přesně tam, kde chce být.

Což jim nebrání v tom, aby se ho snažily oživit – tím nejtrapnějším možným způsobem.

Jako kdyby třeba mohl zapomenout, proč se rozhodl zmizet, když nalepíme na zdi školy dost koláží z jeho fotek a #ComeHomeGarrett dostane dost lajků.

Moje prsty zavadí o kousek papíru, vytáhnu ho z batohu. Je zmačkaný, popsaný máminým písmem – nákupní seznam, co mi pečlivě sepsala. Zřejmě jsem slíbila, že se o něj postarám, a pak jsem to neudělala.

Rozepnu zip nadoraz a mžourám dovnitř, přehrabuju legíny, trikoty, celoroční zásobu gumiček do vlasů a spon na drdoly, ale klíče nikde.

„Neztratilas je?“ Isa neřekne „zase“, ale myslí si to.

„Ne.“ Popadnu chumel sponek, které se zamotaly dohromady, a zastrčím si ho do kapsy.

„Hmmm.“ Udělá krok dozadu, usmívá se, ale ten její pohled říká, že mi nevěří.

„Kam jdeš?“

„Podívat se ti do kapes bundy.“

„Nemám je v kapse bundy. Dávala jsem si je *do batohu*.“ Střelím po ní pohledem, ale to už dělá další krok. „Iso. Iso!“

Vystřelí ze dveří, taktak se vyhne botě, kterou jsem po ní hodila, a já obrátím batoh vzhůru nohama a vyklepu z něj všechno na jednu hromadu, abych ty zatracené klíče konečně našla. Potřebuju dokázat,

že jsem je neztratila, dříve než se vrátí, aby musela uznat porážku.

Přehrabuju tu kupu, ale klíče nikde nejsou, i když vím, že jsem je do batohu dávala. *Vím to.*

Ale pak se mi všechny myšlenky na klíče rázem vykouří z hlavy. Vlastně všechny myšlenky vůbec. Protože teď se dívám na jiný kus papíru. Popsaný jiným rukopisem.

Růžek mě škrábe do prstu, papír se mi třese v ruce. Napříč přes lístek je Garrettovou rukou naškrábáno: *Chybíš mi, zlato.*

Na kůži mě náhle studí pot a trikot je mi příliš těsný, stahuje mě tak, že se nemůžu pořádně nadechnout.

Myšlenky se vrátí a zápasí jedna s druhou, každá z nich se dere do popředí.

Nepamatuju si, že by mi tohle dával. Nedělala jsem v batohu pořádek už celou věčnost – možná jsem to prostě předtím jen přehlídla.

Ale ne, na to je ten papír moc nový, moc bílý. A už je to přece měsíc.

Chci doufat. Chci sama sebe přesvědčit, že to něco znamená. Ale nedává mi to vůbec smysl, ta představa, že se Garrett vrátil, jen aby mi strčil vzkaz do tanečního batohu. To se Garrettovi nepodobá.

Jenže Garrettovi se nepodobá ani to, že někam zmizel uprostřed noci. A to, jak se ten večer choval – jak byl nervózní, jak byl *vyděšený* –, to se mu nepodobá už vůbec.

Vzkaz se mi třese v ruce, slova se mi rozmazávají v závoji slz. Tak strašně ho chci mít tady, to zoufalství se mi zavrtává až do kostí a vyhání mi z hlavy všechno ostatní. Kdyby se mi vrátil, bylo by to, jako by se svět dal zase do pořádku, konečně by ze mě zmizela ta tíha, že nevím, kde Garrett je, jestli mu nic není, jestli jsem ho ze svého života vyhnala vlastní vinou, nebo mu někdo jiný nedal na vybranou, to všechno by bylo najednou pryč.

Byla bych zase Sophie Lindenová. Byla bych vším, čím mám být.

Rychle zkontroluju telefon, ale žádné volání od Garretta nevidím.

Ani žádné textovky.

Tohle je Garrettův rukopis. Víím to. Ale už je to *měsíc*, a já dostanu jen krátký vzkaz, který jsem vlastně ani vůbec nemusela najít?

Má ruka se i s papírem sevře do pěsti, drtí ho a mačká, dokud z něj nezbyde víc než malá kulička, pak vezmu i seznam od mamky a utíkám obojí zahodit do koše.

Tak, a je to pryč. Zapomenuto. Jako Garrett.

Okamžitě kuličku zase vytáhnu z koše a snažím se (marně) lístek uhladit na stehně, bílý papír kontrastuje s růžovými legínami. Možná to nic neznamená. Anebo to možná znamená všechno.

Ve dveřích se objeví Isa a já nahlas vyjeknu, což mi vyslouží její povytažené obočí.

Drhnu si dlaněmi ramena, zhluboka dýchám, nechávám se konejšit důvěrně známými vůněmi tanečního studia – lak na vlasy a dřevěné barre tyče, parfém a pot. „Nenašla jsem je.“

Isa se usměje a mé vyplašenosti si našťestí nevšímá. „To proto, že jsem je našla já.“

Zvedne v ruce klíče, které jsem si stoprocentně *nedávala* do kapsy bundy, a já jí je vyškubnu. „Tentokrát vyhráváš.“

„Vyhrávám vždycky. Vyzvednu tě za dvě hodiny.“

A pak je fuč a nechá mě tu v mých zmatcích samotnou. To nikdy nedopadá dobře.

O pět minut později už mířím k autu, batoh se mi houpe na rameni a s každým krokem mě plácne do boku. Těsně přede dveřmi se ještě zastavím a rozhlédnu se po parkovišti.

Je prázdné. Jistěže je prázdné. Garrett na mě nečeká s pugétem v náručí, aby mi dal najevo, jak moc se mu po mně stýskalo.

Není ani za křovím. Podívám se pořádně.

Garrett je *pryč*. Udělám líp, když se s tím už konečně smírím.

Je pryč, protože chce být pryč. A Garrett názory nemění.

The Stans, jeho rodiče, lidi ze školy, co ho znali jen z dvouminutových